

Witam Was w kolejnym i jednocześnie ostatnim tygodniu naszych spotkań. W tym tygodniu porozmawiamy o wakacjach. Jesteście gotowi. Zaczynamy.

24.06.2020r. (środa)

Temat: Co zrobię, gdy się zgubię?

Cel: zapoznanie dzieci z zasadami bezpieczeństwa – postępowanie w przypadku zgubienia się, rozwijanie u dzieci umiejętności bezpiecznego posługiwania się danymi identyfikacyjnymi: imię, nazwisko, imiona rodziców, adres.

Bęcek znów chce się z wami przywitać. Wy też to zróbcie.

Wszyscy są witam was, zaczynamy już czas.

Jestem ja, jesteś ty ,

Raz, dwa, trzy 2x

1. Letnie opowieści – na plaży – wprowadzenie do tematu dnia, słuchanie opowiadania.

Letnie opowieści – na plaży

Małgorzata Szczęsna

Jest lato, gorąco, a my jesteśmy na plaży. My, to znaczy moi rodzice, brat, siostra i ja Ada. Rozkładamy się nad samą wodą. Tata i ja robimy piękny zamek z piasku – z fosą, mostem zwodzonym i czterema wieżami. Mateusz i Karinka grają w piłkę plażową. Później biorą materac i idą do wody. Leżą na brzuchu i ruszają rękami w wodzie, by odpłynąć od brzegu. Mama, mimo że zaangażowana jest w treść czytanej książki, nagle zrywa się i krzyczy. My z tatą wstajemy i patrzymy, jak materac z Matim i Karinką szybko się oddala. Ratownik też to zauważa i głośno gwizdże. Moje rodzeństwo odwraca się, zawraca materac i płynie już w naszym kierunku. – Patrzyliśmy w tę stronę, w którą płynęliśmy. Gdy usłyszeliśmy gwizdek i odwróciliśmy się, byliśmy zdziwieni, że jesteśmy tak daleko – tłumaczy się Mateusz.

– Nie przypuszczaliśmy, że tak szybko oddalimy się od brzegu – mówi zdyszana Karinka.

Kładą się na kocach, a ja bawię się zamkiem z piasku. Podchodzą do mnie dzieci, których rodzice leżą koło nas.

– Jaki piękny zamek! Możemy się z tobą pobawić?

Kiwam głową. Najstarsza dziewczynka – Kaja, przynosi wodę w wiaderku i dolewa do fosy.

Wtedy chłopcy – Dominik i Alek, kładą patyki. Obserwujemy, jak płyną. Woda wsiąka w piasek, patyki nieruchomieją.

Po chwili zabawy dzieci podchodzą do swoich rodziców. Kaja bierze pieniądze i cała trójka idzie kupić lody. Lodziarz oddał się, więc dzieci podbiegają do niego. Z lodami w dłoni rozglądają się dookoła. Kaja przeciera dłonią oczy, pewnie płacze. Bierze Dominika i Alka za dłonie. Nie wie, w którą stronę iść, ale trzyma mocno chłopców, by nie zgubili się w tym tłumie ludzi, koców, materacy.

– Mamo, te dzieci, z którymi się bawiłam, zgubiły się. Nie wiedzą, w którą stronę wrócić do rodziców – pokazuję dłonią miejsce, w którym stoją.

Mama szybko rusza na pomoc. W kilku susach pokonuje odległość do dzieci. Przykuca, coś mówi, uśmiecha się i wskazuje dłonią nasze stanowisko. Ja z daleka macham do nich ręką. Kaja rozchmurza się i pewnie idzie do rodziców.

R. zadaje dzieciom pytania:

Dokąd wyjechała Ada z rodziną?

W co bawiły się dzieci?

Co się stało, gdy Mateusz i Karinka pływali na materacu?

Co zrobili, gdy usłyszeli gwizdek ratownika?
Kto podszedł do Ady, aby pobawić się zamkiem z piasku?
Co się stało, gdy dzieci poszły kupić lody?
Co trzeba zrobić, gdy zauważymy, że zgubiliśmy się na plaży?
Co powinniśmy powiedzieć ratownikowi?
Czy kiedyś byliście w podobnej sytuacji?
Dzieci przypominają sobie swój adres zamieszkania.

2. „Iskierka przyjaźni” – zabawa integracyjna.

Kształtowanie umiejętności szybkiej reakcji na dotyk.

Dzieci stoją w kręgu, trzymają się za ręce.

R. przekazuje dziecku stojącemu obok uścisk dłoni, wypowiadając słowa:

Iskierkę przyjaźni puszczam w krąg, niechaj powróci do moich rąk.

Dzieci kolejno przekazują sobie uścisk dłoni.

Zajęcia o emocjach – przerażenie związane ze zgubieniem się.

3. – Zagubiona córka – słuchanie wierszyka i rozmowa na jego temat.

Zagubiona córka

Dominika Niemiec

Wybraliśmy się z mamą i tatą

na wyjątkową wycieczkę.

Zwiedzamy krakowską starówkę,

ale zaraz, chwileczkę...

Tata tuż obok mnie robił zdjęcia.

Mama szukała pamiątek w sklepiku.

Ja przyglądałam się kamienicom,

a jest ich tu chyba ze sto, bez liku.

I nagle rozglądam się wokół,

na plecach mam gęsią skórę,

bo moi cudowni rodzice

zgubili własną córkę.

Albo ja się zgubiłam,

właściwie już nie wiem sama.

Jestem naprawdę przerażona.

Ratunku! Gdzie jest mama?

Co robić? Strach mnie obleciał...

Tętno mi przyśpieszyło.

Uwierzcie mi, w tym momencie

do śmiechu mi wcale nie było.

Stanęłam w miejscu i stoję,

stoję, stoję i czekam.

Proszę, niech rodzice mnie znajdą...

Już będę się pilnować, przyrzekam!

I nagle z ulgą zauważam,

że biegnie do mnie mama,

a tata już mi przypomina:

Nie odchodź nigdzie sama!

R. rozmawia z dziećmi na temat wiersza:

Gdzie wybrała się dziewczynka z rodzicami?

Co przydarzyło się dziewczynce?

Jak się czuła dziewczynka, gdy się zgubiła?

Co poczuła dziewczynka, gdy odnaleźli ją rodzice?

Jak powinniście się zachować, gdy się gdzieś zgubicie?

Jak myślicie, czy czulibyście się podobnie, gdybyście zgubili swoich rodziców?

4. Ćwiczenie z książką emocji.

Dzieci układają historyjkę obrazkową pasującą do treści wiersza. Opowiadają, co się po kolei wydarzyło. Niżej macie kartę, na której jest historyjka obrazkowa do treści wiersza. Rozetnijcie ją dokładnie po linii, następnie ułóżcie i opowiedzcie co się po kolei wydarzyło.

5. „Zagubione dzieci” – zabawa ruchowa. (zaprosicie do zabawy dużą ilość domowników)

Dobieramy się trójkami.

R. rozdaje emblematy.

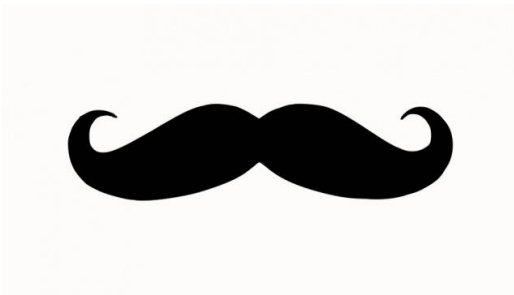
Każda trójka otrzymuje emblematy w innym kolorze.

W każdej trójce jest

mama (z emblematem kapelusza),

tata (z emblematem wąsów)

i dziecko (z emblematem misia).

Przy dźwiękach wesołej muzyki spacerujemy trójkami, trzymając się za ręce: mama i tata z dzieckiem w środku.

Gdy usłyszą dźwięk gwizdka, puszcza ręce i „dzieci” oddalają się od swoich rodziców, a rodzice spacerują we dwójkę. Gdy muzyka cichnie, zagubione dzieci robią przerażoną minę, a rodzice odszukują swoje dzieci i je przytulają na powitanie. Przytulkane dzieci czują ulgę, uśmiechają się. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie z uwzględnieniem zamiany ról i składu trójek. (gwizdek, CD, emblematy/znaczk: damski kapelusz, wąsy, miś)

6. „Przerażenie i ulga” – zabawa słowna z elementem pantomimy i ćwiczeń ortofonicznych.

Dzieci siedzą w kręgu.

R. pokazuje im obrazek z sytuacją budzącą przerażenie.

Zadaniem dziecka jest pokazanie przerażonej miny, a następnie wypowiedzenie „uffff” jako symbolu ulgi i uśmiechnięcie się.

Następnie dziecko musi podać pozytywne zakończenie niebezpiecznej, przerażającej sytuacji; uzasadnić, co się stało, że poczuło ulgę.

7. Piosenka o beksie – inscenizacja do piosenki
<https://www.youtube.com/watch?v=PeYcxLa31hY>

Piosenka o beksie

sł. Jerzy Dąbrowski, muz. Jarosław Kukulski

Czeka nas dzisiaj nie lada gratka,
bo w tej piosence będzie zagadka.
Jak się nazywa osoba,
która płacze jak ciemna chmura?
Płacze, gdy każą umyć jej szyję.
Płacze, gdy chudnie, płacze, gdy tyje.

Płacze, gdy zrobi w zeszyte kleksa.

Jak się nazywa – Beksa.

Ref.: Beksa to jest taka dama,
co bez przerwy robi dramat.
Zawsze nie tak, zawsze źle.
Beksa ciągle mówi be.

Dzieci idą w prawo.
jw.

Idą w lewo i się zatrzymują.
Naśladują mycie szyi.

Obie dłonie zwracają do siebie wnętrzem
– najpierw blisko siebie później w większej odległości.
Lewa dłoń otwarta, wnętrzem do góry,
z prawej dłoni robią dzióbek,
uderzają nim w środek lewej dłoni i rozprostowują palce.
Na słowo – beksa – unoszą gwałtownie obie ręce do
góry.
Robią ukłon.
jw.
Kiwają palcem wskazującym.
Unoszą gwałtownie obie ręce do góry, dłonie przykładają
do ust i mówią – be.

Beksa to jest taka pani,

co się nie uśmiechnie za nic.

Nie ma mowy, nie ma nie.

Beksa ciągle mówi be.

Czeka nas dzisiaj trudne zadanie.

Jak wygnać z bekсы to jej płkanie?

Jaką tu radę znaleźć dla bekсы,
uśmiech tu jest najlepszy.

Bekso, spróbuj, a zobaczysz,
ile uśmiech w życiu znaczy.

Tylko ten się czuje źle,
kto bez przerwy mówi be.

Bekso, nie rób takiej miny,
bo się w końcu obrazimy.

Bekso, tak prosimy cię,
przestań wreszcie mówić be.

Unoszą gwałtownie obie ręce do góry, obracają się
w prawo.

Kiwają palcem wskazującym.

Unoszą gwałtownie obie ręce do góry,
dłonie przykładają do ust i mówią – be.

Dzieci trzymają się za dłonie i idą w prawo.
jw.

Idą w lewo i zatrzymują się.

Unoszą gwałtownie obie ręce do góry.

Obie dłonie unoszą do ust. Dzieci od środka rozchodzą
się na boki.

Trzymając się za ręce, idą do środka kręgu.

Wracają na miejsce.

Unoszą gwałtownie obie ręce do góry.

Podskakują.

Unoszą gwałtownie obie ręce do góry.

Tupią prawą nogą.

8. „Wakacje nad morzem” – szukamy podobieństw na ilustracjach.

Opowiedz, co przedstawiają ilustracje. Znajdź na ilustracjach i otocz pętlami 5 takich samych elementów.

9. „Lato” – malowanie kulkami z waty.

Przygotujcie sobie kulki z waty, farbami i kartkę A4.

Posłuchajcie utworu „Lato” Antonio Vivaldiego i maczając kulki z waty w wybranej farbie namalujcie to co według was słychać w muzyce. Miłej zabawy.

<https://www.youtube.com/watch?v=hGV-MRdcQOE>

10. Zabawy matematyczne - „Co mam zrobić z butelką?”

Przygotujcie pustą plastikową butelkę i serwetkę.

Posłuchajcie pytań i postarajcie się rozwiązać zadania.

Dzieci siedzą wzdłuż jednego brzegu stolika, na którym stoi butelka i leży serwetka.

Serwetka jest na środku.

R. zadaje dzieciom pytania:

Czy ta butelka jest pusta, czy pełna?

Co jest cięższe: butelka, czy serwetka? (dzieci wskazują)

Co jest lżejsze? (dzieci wskazują)

R. podnosi do góry butelkę:

Co mam zrobić z butelką, by postawić ją na serwetce?

Podnieść ją wyżej, czy opuścić niżej?

R. stawia butelkę na stoliku, ale nie na serwetce.

Mam butelkę przesunąć bliżej was, czy dalej od was?

W prawo czy w lewo?

R. zadaje kolejne pytania w taki sposób, by doprowadzić butelkę do serwetki i postawić ją na niej.

Pa dzieciaczki.